

Kuchend haalde de advocaat uit zijn binnenzak eenige paperassen te voorschijn.

„Daar heb je hem weer met zijn reglement. Een van de wet”, vond de dokter.

Mej. Annie Bosch keek tersluiks Mr. van Essen aan, die opsprong, alsof hij dacht: nu of nooit.

„Mijnheer de Voorzitter”, begon hij, van zijne deskundigheid wel bewust, „met uw verlof en om de discussies te bekorten, waag ik het hier in dit illustre gezelschap... U lacht, maar ik kan u in alle oprechtheid verzekeren, dat ik zeg, wat ik meen en meen, wat ik zeg, . . . ik reken het mij een eer in uw kring te zijn toegelaten en zal het mijne doen, dat ook ik eenige achting kan afdwingen, want de onderlinge waardeering is een panacee, die. . . .”

„Vadertje”, viel de makelaar hem goedmoedelijk in de rede, „ga niet te ver van stal, we moeten nog thuis komen. . . .”

. . . . „Welnu dan, ik wil enkel de vraag stellen waar hebben wij eigenlijk een reglement voor noodig?”

„Om het te kunnen overtreden”, sprak maagdelijk de lange Inspecteur der Belasting.

„Waarom zouden we dan de moeite nemen dit reglement op te schrijven. Ik stel daarom voor te besluiten tot een ongeschreven wet der kegelclub”.

De Griffier oogstte eenigen bijval.

„Afgehandeld”, zei Kopper, „Niet? Dan stemmen”.

Piet de makelaar wilde hierop een amendement voorstellen. Hij proponeerde over alles, wat zich voordeed te stemmen. over zaken mondeling, over personen-kwesties schriftelijk.

„U raadt volkomen mijn bedoeling”, hervatte van Essen, die een gelegenheid zocht weer te gaan zitten. De advocaat stond ook nog, steeds met een dreigenden hamer in handen, en de sigaar in de mondhoek.

„Maar laten we stemmen, zooals de oude Romeinen het deden, ('t stond hier niet

kwaad, wat geleerdheid) en laten we niet met stembriefjes werken, maar de suffragia werpen in de urnen”.

„Wâ blief?” vroeg Doele met een open mond.

„Suffragettes”, antwoordde een dame, wier voorliefde voor Albion reeds meer dien avond, om zoo te zeggen, aan den dag was getreden, zoodat de Remueur het al tamelijk in overweging had genomen conversaties te gaan nemen. De handel lapt je met Engelsch finaal weg aan zijn laars, om met den notaris te spreken in zijn onbehouwen beeldspraak.

Een van de gebroeders Visch, lenig en levendig, die meer in Londen dan in Amsterdam kwam, uitte zijn meelij voor die feministen van het vrouwelijk geslacht en meende, dat wij geen barbaren of Hunnen waren om de suffragettes in de urnen te willen werpen.

„Eerst verbranden natuurlijk”, merkte de jonge dokter op.

Ik moet toch gaan zitten, dacht van Essen en zocht naar een kort slot.

„De suffragia dan zijn. . . .”

„Grauwe erwten”, schreeuwde oome Ko.

„Zooals mijnheer Kopper zegt, we zouden er erwten voor kunnen lezen en boonen. De blauwe boonen. . . .”

„Kerel, dat slaat op jou”, zei de makelaar tegen den Inspecteur, die een adellijk don Quichottisch voorkomen had en het praedicaat van jonkheer torschte.

„Inderdaad, ik ben, geloof ik, de eenige blauwe in dit nobel gezelschap”.

„Van de geheele streek, man”, meende de makelaar met een slag op zijn neuskniptje.

„Dan ben jij de rooie boon, Piet”, riposteerde de blauwe, die ook al de goedgegewoonte had overgenomen de menschen bij den voornaam te noemen.

Kopper sloeg om van het lachen en de jonge kooplui zeiden 't elkaar na: „Een rooie boon, wat is dat!”

„Mijnheer bedoelt zeker Sojaboonen”, zei